

Nr 85.

Av herr **Thun, Fritjof**, om vidgad användning av epidemivårdsanstalter och truppförbands sjukhus.

Den slutna sjukvården vid lasarett och sjukstugor kämpar för närvarande med oerhörda svårigheter att bereda sjukvård i den utsträckning som kräves. De starkt stegrade kostnaderna för sjukvård, byggnadssvårigheter, plats- och personalbrist tvinga till allt flera rationaliseringsåtgärder för att höja effektiviteten på de sängar, som finnas, så att dessa dyra och eftersökta platser bli reserverade för sådana patienter, som äro mest i behov av sjukvård, de klara sjukhusfallen.

Som det nu är belastas vårdavdelningarna till en icke ringa procent av konvalescent- och kronikerfall. En ändamålsenlig lösning av dessa vårdformer skulle lätta oerhört mycket på akutsjukplatserna, framför allt då det gäller invärtes medicin.

Under de senaste åren ha sanatorier på grund av tuberkulosens tillbakagång kunnat tagas i anspråk för andra sjuka. Det finns emellertid även andra slags sjukhus, där vårdplatser kunde ställas till förfogande.

Behov av epidemivårdplatser har genom allmänhygieniska och medicinska framsteg minskat i hela landet, och vistelsetiden på sjukhusen har förkortats. Under tider, då epidemier icke förekomma, skulle platser här kunna utnyttjas för andra sjuka. De lasarettensanslutna epidemisjukhusen kunde mycket väl användas som infektionssjukhus och fungera som B-sjukhus, som avlastningssjukhus för akutsjukavdelningarna på lasaretten. Andra epidemisjukhus torde lämpa sig för omhändertagande av konvalescenter och kroniskt sjuka. Det är ett stort slöseri att ha sjukhusplatser stående tomma i väntan på epidemier. Antalet vårdplatser i hela riket var den 31 december 1949 5 451 och beläggningen 37 procent.

Den militära sjukvården torde också ha möjlighet att ställa ett antal vårdplatser till förfogande för civila sjuka. Enligt uppgift skulle armén, flyget och marinen för civil sjukvård kunna ställa ca 1 200 platser till förfogande.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära en skyndsam utredning dels beträffande sådan ändring eller komplettering av epidemilagen att, utan att kravet på beredskap mot de smittsamma sjukdomarna eftersättes, användning av epidemivårdanstalt eller avdelning därav för vård

av akut sjuka, konvalescenter och kroniskt sjuka medgives, dels beträffande ökade möjligheter att utnyttja truppförbands sjukhus för civila.

Stockholm den 23 januari 1953.

F. Thun.

Nr 86.

Av herr **Nerman m. fl.**, om ändrad lydelse av 11 § lagen om religionsfrihet.

I 1951 års lag om religionsfrihet 11 § stadgas:

Vill medlem av svenska kyrkan icke längre tillhöra kyrkan, göre anmälan om utträde personligen hos pastor i den församling, där han är kyrkobokförd.

I 9 § stadgas beträffande inträde i statskyrkan, att den som förvärvar svenskt medborgarskap och ej tillhör svenska kyrkan »anses upptagen om han är evangelisk-luthersk trosbekännare». I annat fall stadgar 10 § samma lag, att vederbörande »göre ansökan hos pastor i den församling, där han är kyrkobokförd». Här stadgas alltså ej personlig inställelse.

Huvudskälet för den personliga inställelsen vid utträde var, som departementschefen formulerade det i sin proposition: »Om skriftlig anmälan gällde, skulle nämligen den enskilde kunna bli utsatt för påtryckningar att, eventuellt tillsammans med andra, underteckna en anmälan om utträde, även då han själv icke kommit fram till ett bestämt personligt ställningstagande.»

Vid utskottsbehandlingen reserverade sig fem ledamöter, fruarna Sjöström-Bengtsson och Eriksson, herrar Hermansson, Franzon och Sundström, för följande formulering av 11 §:

Vill medlem av svenska kyrkan icke längre tillhöra kyrkan, göre anmälan om utträde genom personligt besök hos eller genom skriftlig framställning till pastor i den församling, där han är kyrkobokförd.

Reservanterna ansåg farhågorna för ett icke övertänkt utträde efter påtryckningar »ytterst verklighetsfrämmande». De trodde heller icke på något massutträde ur kyrkan.

Rent formellt synes det rimligt, att likhet inför lagen skapas mellan utträde och inträde, d. v. s. att man i båda fallen kan göra personlig ansökan resp. anmälan.